

Като дошъл до Пинчианските врата, той казалъ на стражата, че има нѣкаква си поръчка отъ Велизария въ неприятелскиятъ лагеръ. Стражата, като знаела расположението на Велизария камъ него, го пропуснала. Неприятелите го счеле най-напредъ за бѣжанецъ; но когато той захваналъ да пуца стрѣли сръщо тѣхъ, то на него нападнали 20 души. Хорсомантъ ги избилъ и тръгналъ напредъ. На него нападнали нови тѣлпи; най-послѣ, обиколень отъ сичките страни, той падналъ, като избилъ порядочно количество неприятели. Да, това историческо събитие, което е засвидѣтелствованно отъ Прокопия, се явява като откъселекъ изъ нашите богатырски приказници!

Ето още единъ примѣръ изъ „Готската война“. Анкона насмалко би била превземена отъ готите, ако тоя пътъ да не би присѣствовале въ крѣпостта двамата витязи, Улимунъ тракиецътъ и Вулгуду массагетинътъ: тие принале участие въ битката и отбѣлснали неприятелътъ съ своите мечове, но върнале са въ градътъ силно изранени. Втората половина на името *Вулгуду* ни наминава Гудите на Олеговиятъ и Игоревиятъ договори. Съ носовиятъ звукъ то ще да се окончава на *гундъ* или на *гандъ*, и на истина въ сѣщата Готска война са сръща хуннътъ *Олдогандъ* и освѣнъ него хуннътъ *Улдахъ* (съ придиxанието това име би трѣбало да се произнося Вулдахъ или Вулдай). Освѣнъ това, у Агатиѣ отъ тая сѣща епоха ние имаме *Регнаря*. Разбира се, че това име е едно и сѣщо съ готското Регнарь, за когото спомѣнува Прокопий